

Видається з благословення Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира,
Предстоятеля Української Православної Церкви

7 (24) 2013г.
kupol.org.ua

Проповідуйте, поки є час!

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Володимир

**СІМЕЙНІ
ЦІННОСТІ:**
проблеми,
міфи, реалії

**НАЙКРАЩИЙ
ЦЕРКОВНИЙ
ЖУРНАЛІСТ –**
яким він має бути?

**СООБЩЕСТВО
В ОБЩЕСТВЕ:**
вчора, сьогодні,
завтра

Бережіть життя для Щастя!

«**И** сказал Бог...»

Словом создается мир. Бог, сотворивший небо и землю, через «слово» показывает Свою волю.

Виды слов: воплощенное, изреченное, неизреченное, слово к Богу, слово к человеку.

Воплощенное – есть Сын Божий. «Сначала было Слово ... и Слово было Бог», – говорит Иоанн Богослов. Бог есть Слово.

Слово – логос – наука. Именно логос, наполняет смыслом все существующее.

Слово – это дар, который передан человеку от Самого Творца вселенной.

Человек посредством слова творит эпохальные события. Слово творит историю, создает цивилизации.

Создатель слова – человек. Слово убивает, разрушает. Слово исцеляет и воскрешает. Слово дает возможность жить, творить, надеяться и верить.

Слово – индикатор человека.

Слово к человеку – это миссия священства, заповеданная Учителем Иисусом Христом.

Идти и проповедовать – главная задача служителя алтаря.

Куда идти...?! Идти туда – где есть человек. Человек на улице, на страницах газет, в телевидении, в интернете, в социальных сетях. Не проповедовать – молчать – мерзость перед Богом. Ответ на Страшном суде!

Слово определяло прошедшее, формирует настоящее, творит ландшафт будущего.

**Протоиерей
Олег Мельничук**

4 Найкращий церковний журналіст – яким він має бути?

Виступ Керуючого справами УПЦ, ректора Київських духовних академії і семінарії митрополита Бориспільського та Броварського Антонія (Паканича) на VIII Фестивалі православних ЗМІ

5 Відбувся VIII Фестиваль православних ЗМІ

Найяскравіші моменти Фестивалю

6 Сімейні цінності: проблеми, міфи, реалії

Відбувся круглий стіл присвячений проблемам сімейних цінностей

7 Православний місіонер

8 Сообщество в обществе: вчера, сегодня, завтра

Заседание Клуба православной дискуссии

10 ГРАДУС СЛОВА: міцні слова у нашій мові

Чому ми залежимо від лихослів'я

12 Покровителька майбутніх матерів

Престольне свято храму на честь ікони Божої Матері «Помічниця у пологах»

14 Михайлов день: сегодня и завтра

Архистратиг Михаил – покровитель Киева

16 Синяя птица

Рассказ

17 Почему надо носить нательный крест

Что нужно знать о нательном православном крестике

18 Відповіді священника

19 Дитяча сторінка

01015, м. Київ, вул. Старонаводницька 8/6,
Церква на честь Різдва Пресвятої Богородиці
тел.: (044) 360-04-10,
e-mail: office@kupol.org.ua
http://www.kupol.org.ua
Свідоцтво про реєстрацію: КУ №591-229Р,
видане Міністерством юстиції України від 08.07.2011

Друк: ТОВ «СІТІ КИЇВ ПРИНТ»

Наклад: 5 000 прим.

Дякуємо родині Українських за допомогу у виданні журналу

Головний редактор:

протоієрей Олег Мельничук

Відповідальний редактор:

Оксана Фартак

Автори:

Олексій Біловол, Наталя Шпильова,

Олег Шаромигов

Дизайн та верстка:

Олеся Стеценко

Найкращий церковний журналіст – ЯКИМ ВІН МАЄ БУТИ?

Інформаційно та змістовно насиченим видався круглий стіл, проведений у рамках VIII Фестивалю ЗМІ православних на тему: «Якою має бути система підготовки священнослужителів до співпраці з сучасними медіа та реалізації церковних медіа-проектів» за участю **Керуючого справами УПЦ, ректора Київської духовної академії і семінарії, митрополита Бориспільського і Броварського Антонія (Паканича)**.

У своєму виступі він зазначив:

«Ми, християни, – це сьогодні і майбутнє нашої країни. Православна духовність – це той стрижень, без якого не може існувати наше суспільство. І тому проповідь словами і справами про православ'я, його красу і силу, його творчий потенціал для сучасності – це наш обов'язок.

У пошуках нового контенту, нових матеріалів для ЗМІ ми стикаємося з двома проблемами. Перша – постійний дефіцит ресурсів. Думаю, що вона поступово вирішиться, адже все більше архієреїв усвідомлюють важливість сучасних ЗМІ, які є чимось більшим за повідомлення про служіння та проповіді, зустрічі і конференції.

Друга проблема, з якою ми стикаємося у пошуках контенту, вражає дошкульніше: це тотальний кадровий голод. У нас обмаль фахівців, які могли б швидко і якісно писати, як того вимагають сучасні умови. І треба визнати, що є дефіцит церковних професіоналів. Де взяти людей? Як їх підготувати до служіння у ЗМІ? Як виховати нові кадри? Перш ніж відповісти на ці запитання, давайте подивимося як вирішуються проблеми сьогодні на місцях. Зазвичай архієрей шукає кандидатуру керівника право-

«... Ідеальний церковний журналіст – це все-таки священнослужитель або глибоко воцерковлена людина з богословською освітою, яка стає на ниву журналістики»

славного ЗМІ: бажано священника, бажано із великим загальним культурним багажем і добрим стилем писання, хоча б в одному жанрі. Так само цей керівник шукає свою команду. А далі вже розпочинається етап наставництва у ході практичної роботи.

Інший спосіб – узяти журналіста і навчати його специфічним навикам праці у церковних ЗМІ та специфічній мові Церкви в зовнішньому медіа-просторі. Відразу скажу: це завдання ще складніше. Журналіст має звичку бачити у своїй роботі певну технологію, ремесло і, не помічаючи того, може сам завдати ударів живій тканині церковного життя. Як навчити світського журналіста обережному ставленню до Церкви? Це фактично велике завдання – прищепити журналісту євангельську мудрість, вміння спів-

переживати, вміння змовчати, коли дуже хочеться говорити.

Отже, я б сказав, що ідеальний церковний журналіст – це все-таки священнослужитель або глибоко воцерковлена людина з богословською освітою, яка стає на ниву журналістики. Бо дуже важко, не будучи священником і не маючи відповідної освіти, мати євангельську мудрість. Думаю, сьогодні потрібно знайти і задіяти резерв висококультурних людей з богословською освітою. Треба знайти священників і семінаристів, схильних до ведення просвіти і місіонерства. Саме таких фахівців треба відібрати в Україні для підготовки церковних журналістів. Це важко, та можливо. Такі люди є.

Також треба вже сьогодні усвідомити важливу тенденцію: на тлі сучасної світської журналістики наша церковна журналістика все більше нагадуватиме «піар». Адже сучасна журналістика занадто часто спекулює на людських пристрастях. Тож готуючи журналістів із спеціальності «релігійна журналістика», краще відразу дати їм і знання з технології «піару». Єдине, абсолютно неприйнятне для релігійного журналіста – не бути собою, говорити одне, а чинити інакше. Така позиція недопустима не лише тому, що вона суперечить Євангелію. Парафіяни відчують лицемірний і фальшивий піар і рано чи пізно відвертаються від таких лицемірів.

Я дуже радий, що ми ведемо дискусію про систему підготовки священнослужителів до співпраці з сучасними медіа та реалізації церковних медіа-проектів. Раз світ говорить мовою ЗМІ, то і ми повинні досконало володіти цією мовою. Ми повинні вести діалог з усіма, щоб спаслися хоча б деякі. В усякому разі ми повинні зробити все, що залежить від нас. А все інше нехай виповнить Господь своєю благодаттю!»

Відбувся VII Фестиваль ЗМІ православних

Вже котрий рік поспіль збираються медійники з усієї України на Фестиваль ЗМІ православних. Цього року захід проходив у стінах Святої Успенської Києво-Печерської лаври. Він видався змістовним, інформаційно насиченим та актуальним. Поставлені питання не могли залишити байдужими нікого з учасників та запрошених гостей. А круглі столи та майстер-класи були винятково пізнавальними та конструктивними.

Розпочався восьмий фестиваль презентацією нового церковного проекту – Інтернет-порталу **CHURCH.UA**. Потім відбувся майстер-клас на тему «Створення редакційної мережі ЗМІ».

Цінними практичними порадами з учасниками фестивалю поділились представники провідних українських світських ЗМІ: **Світлана Панюшкіна** – головний редактор сайту «Сьогодні.UA» та **Галина Коваленко** – заступник головного редактора газети «Вести». Зокрема, спікери висловили ідею, яку зможуть узяти за основу церковні медійники, а саме: об'єднати зусилля розрізних епархіальних інформаційних відділів в єдину «загальноцерковну редакцію».

Якими мають бути православні ЗМІ сьогодні і завтра – баченням цих питань поділилися учасники круглого столу «Майбутнє церковних ЗМІ: формати і тенденції». Відповідальний редактор «Журналу Московської Патріархії» Сергій Чапнін зазначив, що ми живемо у час «надлишку інформації», тому важливо, щоб православні ЗМІ були конкурентоспроможними. Аби випускати якісний інформаційний продукт, важливо розуміти у що ми справді віримо? Суть нашої віри – Христос. І це має бути зрозумілим і з наших вчинків, і з наших слів.

Голова Синодального інформаційно-просвітницького відділу РПЦ Володимир Легойда висловив думку, що в церковній пресі слід частіше говорити про євангельську спрямо-

ваність у майбутнє і торкатися тем, що хвилюють сучасну людину.

Голова Синодального відділу УПЦ у справах молоді єпископ Обухівський Іона (Черепанов) у свою чергу зауважив, що немає сенсу конкурувати зі світськими ЗМІ. Важливо звернути увагу на спеціалізацію ЗМІ, орієнтацію її на вузьку аудиторію та категорії за інтересами.

Як релігійна тематика представлена в українському медіапросторі, а зокрема у світських і конфесійних ЗМІ, учасникам Фестивалю ЗМІ православних розповіли релігійні експерти. **Юрій Решетніков, релігійний експерт, радник Предстоятеля УПЦ**, підкреслив, що перед християнськими ЗМІ насамперед має стояти завдання висвітлювати церковну позицію, роз'яснювати церковні документи і, звичайно, не забувати про роль ЗМІ у передачі Слова Божого.

Алла Бойко, професор Інституту журналістики КНУ ім. Т Шевченка, зазначила, що «люди люблять, коли говорять про них, тому якщо звертатись до аудиторії тією мовою, яку вона розуміє, то, впевнена, популярність церковних ЗМІ зростатиме».

Не менш захоплюючим був і майстер-клас радійників, присвячений темі «Успішні формати православних радіопрограм на світському радіо: досвід і перспективи». **Заступник генерального директора «Українського радіо» Геннадій Ракуленко** розповів, які релігійні передачі виходять на радіо і у чому секрет їх популярності у радіослухачів.

Фестиваль завершився. Наразі розпочався етап осмислення почутого та побаченого. Тож маємо надію, що журналісти, які писатимуть про життя православ'я, надалі керуватимуться мудрими словами апостола:

«...Зі слів своїх будеш виправданий, і зі слів своїх будеш засуджений» (Мф. 12:37).

Голова Синодального інформаційно-просвітницького відділу УПЦ протоієрей **ГЕОРГІЙ КОВАЛЕНКО**

«Ф» ормати світських і православних

ЗМІ все більше розходяться. Світські ЗМІ розважають, лякають і маніпулюють. Серед завдань православних ЗМІ просвіта, освіта і виховання. Ми повинні дивитися на все з точки зору Євангелія. Крім того, перед православним журналістом не стоїть завдання проінформувати в обов'язковому порядку. З позиції Вічності – це може не мати ніякого значення. Майбутнє церковних ЗМІ – це загальноцерковний інформаційний простір, який поки ще дуже фрагментарний. Ми повинні залишатися собою, залишитися Церквою. Маючи засоби для комунікації, ми маємо можливість реалізації для соборності. Даючи коментарі світським ЗМІ, відповідаючи на різноманітні запитання, важливо не відволікатися від головного – Євангелія і Церковного календаря».

СІМЕЙНІ ЦІННОСТІ: проблеми, міфи, реалії

3 жовтня, у день пам'яті святого благовірного князя Олега Брянського, у рамках роботи фестивалю відбувся унікальний круглий стіл на тему: «Сімейні цінності: проблеми, міфи, реалії. Політика держави та відображення її у ЗМІ».

Учасниками розмови стали Уповноважений Президента України з прав дитини Юрій Павленко та священники, які активно займаються питаннями сім'ї. Це представник УПЦ при Уповноваженому Президента України з прав дитини протоієрей Олег Мельничук, голова Інформаційно-просвітницького відділу Волинської єпархії протоієрей Валентин Марчук і голова Синодального інформаційно-просвітницького відділу УПЦ, прес-секретар Предстоятеля УПЦ протоієрей Георгій Коваленко. Пропонуємо огляд ключових тез круглого столу.

Представник УПЦ при Уповноваженому Президента України з прав дитини, голова єпархіального відділу у справах сім'ї протоієрей **Олег Мельничук**:

«Відродиться сім'я – відродиться й Україна. Саме так я б охарактеризував сьогоднішню непросту ситуацію, у якій опинилася сучасна православна багатодітна родина. Сім'я – це Богом даний інститут. Родина з'явилася раніше, ніж держава, тому важко переоцінити роль сім'ї у становленні держави. Політика держави повинна базуватись саме на захисті материнства та дитинства.

Тому основою мого пастирського соціального служіння завжди був, є і буде захист родинних цінностей. А люди, які прийняли до себе у родину нерідну дитину, це подвижники нашого тисячоліття. Вони виявляють силу своєї віри не у слові, а у вчинках, втілюючи Божі заповіді у непростих соціальних умовах. Переконаний, що саме через соціальне служіння Церква має укріплювати свої позиції в суспільстві».

Як позитивний приклад співпраці держави і Церкви **Юрій Павленко** вказав на місію протоієрея Олега Мельничука у Київському міському пологовому будинку № 1. Він був одним із ініціаторів створення соціальних центрів допомоги матерям, які опинилися у складних життєвих обставинах. Сьогодні такі центри є у кожній області. Таким чином, згідно статистики, значно скоротилося раннє соціальне си-

рїтство, адже кожна мама, яка звертається до такого центру обов'язково отримує допомогу. Уповноважений Президента України з прав дитини Юрій Павленко:

«Нині в Україні діє 967 будинків-інтернатів, але кількість дітей в них за декілька останніх років скоротилася наполовину. Цьому сприяла новітня політика держави щодо влаштування сиріт у прийомні сім'ї. Крім того держава збільшила кількість соціальних працівників, але тут, на моє переконання, потрібно, щоб священники і соціальні працівники виступили партнерами у роботі з сім'ями, які потребують допомоги. Оскільки дуже часто священник краще знає родини своїх парафіян, аніж соціальний працівник.

Також окремо хочу торкнутися теми ювенальної юстиції, яка набула негативного розголосу серед православних. Ця система судочинства не займається вилученням дітей із сімей, а вводиться з метою гуманізації кримінального правосуддя щодо неповнолітніх правопорушників. Завдяки розпочатим реформам у цій галузі вдалося суттєво знизити перебування у колоніях і СІЗО неповнолітніх, які скоїли дрібні злочини».

▲ Микола Хрієнко у храмі Різдва Пресвятої Богородиці після повернення із журналістського маршруту «Слідами Тараса Шевченка»

Православний місіонер

Євангельський шлях апостольського служіння на ниві сучасної української журналістики обрав для себе заслужений журналіст України, учасник ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС Микола Хрієнко. Його глибока віра, багатократно помножена на високий професіоналізм, творить дива і дає високий результат творчої праці.

Масштаб його звершень по-справжньому вражає. Уже відбулися три етапи проекту «Українці за Уралом» по території Російської Федерації. Микола Хрієнко на різних видах транспорту подолав 118 тисяч кілометрів, з них 537 км пройшов пішки по сумнозвісній Колимській трасі. Цю дорогу

будували в'язні сталінських таборів, трупи загиблих арештантів клали в її основу. Микола відвідав місця в Магаданській області, пов'язані із засланням українського поета Василя Стуса, та православний храм у селищі Хатанга Красноярського краю, що знаходиться за Північним полярним колом.

Нещодавно з благословення настоятеля храму на честь Різдва Пресвятої Богородиці протоієрея Олега Мельничука Микола Хрієнко здійснив черговий журналістський маршрут «Слідами Тараса Шевченка» (Оренбург, Орськ, Росія та Казахстан), відвідавши місця заслання Великого Кобзаря. Повернувшись додому, Микола прийшов у храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці аби молитовно подякувати Господу за допомогу.

Навесні наступного року Микола Хрієнко планує познайомитися із життям наших співвітчизників у Середній Азії: Туркменістан, Узбекистан, Таджикистан, Республіка Киргизія, а також відвідати православний храм, що знаходиться у населеному пункті Кушка – крайній південній точці колишнього Радянського Союзу.

Олег Шаромізов

▲ «Сообщество – это универсальная форма существования людей, имеющих желание воплощать Заповеди Божьи», – протоиерей Олег Мельничук

СООБЩЕСТВО В ОБЩЕСТВЕ: ВЧЕРА, СЕГОДНЯ, ЗАВТРА

Очередное заседание Клуба православной дискуссии (КПД), что действует при храме Рождества Пресвятой Богородицы было посвящено вопросам актуальности создания в современном обществе сообществ и перспектив деятельности христианских сообществ в будущем. Диалог оказался необычайно живым, местами спорным, но весьма продуктивным.

Гостями Клуба православной дискуссии стали признанные специалисты в различных сферах знаний: директор Института эффективного развития О.Г. Бахтияров, кандидат экономических наук, доцент И.В. Назаров, кандидат философских наук, доцент М.П. Препотенская, кандидат юридических наук, доцент А.В. Кресин, секретарь КДКД О.Михайлова, исполнительный директор Университета эффективного развития В.Петиченко, заместитель директора Университета эффективного развития Т.Ковалева.

По традиции, со вступительным словом к теме заседания: «Сообщество в обществе» выступил идейный создатель и модератор Клуба православной дискуссии, настоятель храма протоиерей Олег Мельничук.

«Сообщество – это универсальная форма существования людей, которые объединены между

собой идеей, нравами и устоями. Даная модель – это единственная форма, способная противостоять современным вызовам, стоящим перед христианином, православным человеком, перед его семьей и православием в целом. Сообщество, в контексте моего пастырского служения – это церковная семья. Малые церкви, то есть семьи, объединены «под куполом», в Центре которого Христос и Евхаристия. А воспитание живой веры как механизма реализации Заповедей Божьих и есть основа земного и вечного счастья членов сообщества».

Форма организации людей в группы присутствует на страницах Библии. В Ветхом Завете – это рода и колена, в Новом Завете – апостолы, сначала их 12, потом 70. После Пятидесятницы зарождаются целые христианские сообщества, именуемые Церквями: Иерусалимская, Антиохийская,

Александрийская, Римская, Константинопольская.

Отец Олег особо отметил: «В современном секулярном мире православные семьи не в состоянии сохранить действенную веру и живую любовь к Богу, устои и традиции, воспитать детей на основании учения Церкви не находясь в сообществе».

Дискуссию поддержала доцент НТУУ КПИ Марина Препотенская, автор и ведущая радиопрограмм студии «Майдан». «Сегодня наши рынки заполнены психологической попсой. Пиши аффирмации, мысли позитивно – и будет тебе счастье. Это отказ от связи с высшим. Молодежь «поведена» на психологических тренингах. И дух сектантства фактически не истребим», – подчеркнула она, добавив, что православие можно и нужно внедрять в массы при помощи современных методов PR.

С Мариной Препотенской категорически не согласился Илья Назаров. Он возразил: «Сегодня, к сожалению, многие воспринимают Церковь как клуб по интересам и приходят туда в поисках своеобразной психотерапии. А что, здесь красиво поют, все ярко, зрелищно, театрализовано. Но только когда доходит до какого-то послушания – открывается полный духовный вакуум человека. И остается выжженная земля».

Таким образом, рассуждения членов клуба переросли в дискуссию: что первично: идея или человек, люди или лидер, которых их организует? В данном вопросе мнения разделились.

Ольга Михайлова уверяла, что первичны люди. «Если говорить о моих внутренних ощущениях, то сообщество отличается от общества наличием связей между людьми внутри него, и образ лидера работает только в рамках сообщества, а не общества. Только вот общество, ни тоталитарное, ни современное западное, человека не слушает, – заявила она. Западное общество возможно и понимает потреб-

ности человека, но скорее идет за его зависимостями, а человеком занимается сообщество».

Ее поддержала Виктория Петиченко. «Я согласна с Ольгой. Люди – это то, ради чего и будет существовать сообщество». И добавила: «Лидер в сообществе не обязателен и возможно даже нежелателен. Это видно на примере сект, существовавших, пока здравствовали их лидеры. Но с их уходом все разрушалось».

Заместитель директора Университета эффективного развития Татьяна Ковалева в свою очередь отметила: «В сообществе есть разные личности и каждая личность стремится себя реализовать. Есть те, кто хочет двигаться дальше, и те, кто только вошли в сообщество. И человеку нужно найти резонанс в сообществе, и учиться не только брать, но и отдавать».

А вот по мнению Алексея Крестина, первичной для сообщества является именно идея. «Потребность людей в общении сама по себе является импульсом для создания сообществ. Но конечно для выживания сообщества или того, чтобы оно становилось крепким, необходимо наличие воли. Воли, представленной в определенном человеке. И гибкость, постоянный поиск новых форм. Форм, способных максимально удовлетворить потребности членов сообщества, в том числе и в общении».

Подвел итог темы лидерства Олег Георгиевич Бахтияров. «Нужен лидер ли нет? Это техниче-

ский момент. Это зависит от людей. Кому-то нужна униформа, кому-то нужно строим маршировать. Идеальное сообщество – то, которое может менять свою структуру. Я на личном примере убедился, что есть сообщества, где в спокойной ситуации все равны, но как только ситуация меняется – выстраивается четкая иерархическая система. И каждый знает, что он включен в эту иерархию как свободный человек, а не как материал».

В свою очередь Илья Назаров, напротив, дал понять, что православному обществу лидер не нужен, поскольку Христос и есть его лидер. «Если сообщество христианское, то лидер есть всегда – это Христос. Нужен ли зримый лидер? Возможно, но очень желательно, чтобы это был человек, облеченный священным саном. А идея должна быть, но идея в том, чтобы отдавать, то есть творить волю Божью. У успешного православного сообщества должна быть критическая масса людей, способных отдавать».

На этом было решено подвести итог и продолжить рассуждения о сообществах уже на следующем заседании клуба. Правда, на сей раз акцентировать внимание на том, как в православном сообществе проявляются лидеры, нужны ли они ему и является ли вопрос нехватки истинных лидеров причиной недостаточно интенсивного развития православных сообществ в современной Украине.

Алексей Беловол

▲ Дискуссия оказалась необычайно живой, местами спорной, но весьма продуктивной

ГРАДУС СЛОВА: МІЦНІ СЛОВА У НАШІЙ МОВІ

**Дитина прийшла зі школи
зі здивуванням:**

**« У школі відбувається щось
дивне.**

**На математиці ми вивчали
багаточлен.**

**Наступний урок –
біологія. Вивчаємо життя
членистоногих.**

Потім – українська мова.

Тема: члени речення.

**Мамо, вони там що,
змовилися всі?»**

Хто із дітей не приносив зі школи щось подібне?

Ситуація анекдотична, та як не прикро, за твердженнями психологів, нині залежність молоді від нецензурних висловлювань та відвертої лайки – на третьому місці після залежності від паління і алкоголю. Однак засилля у мові нецензурних слів та слів-паразитів захопило і літніх людей, дітей та підлітків і стало повальним.

Чому ж так прижилось лихослів'я у середовищі людей, які вважають себе освіченими і культурними?

Які потаємні поштовхи змушують вживати лайливі слова і які наслідки від цього можуть бути?

Людська мова – великий, складний механізм, який виконує близько тридцяти різноманітних функцій у процесі використання. Але найбільш затребувані – комунікативна функція, тобто функція спілкування, та номінативна – функція називання. Власне, потреба у них і дала поштовх для розвитку мови і писемності у наших далеких пращурів. Це цілком зрозуміло. Водночас у вчених усього світу продовжує викликати зацікавлення потреба людей у розширенні засобів вираження думок і емоцій, і як результат цього – утворення у мові нових словоформ і понять на позначення реалій і тенденцій сучасного життя. Це практично безупинний процес. Нові поняття виникають повсякчас

нецензурні слова діти вперше чують від дорослих, а вже далі повторюють один одному. Водночас психологи б'ють на сполох: масове лихослів'я у спілкуванні підлітків свідчить про велику кількість особистісних проблем у юного покоління. Брутальним слівцем діти компенсують власну неспівчужність, невпевненість у власних силах, нездатність розібратися у власних почуттях, підкорити власні емоції, захистити себе від образ інших тощо.

Не так було у давнину. Тоді люди усвідомлювали всю ганебність лихослів'я, за нього строго карали. При російських царях Михайлові Федоровичу і Олексієві Михайловичу за лайку передбачалося тілесне покарання: базарами й вулицями ходили перевдягнені царедворці зі стрільцями, хапали лайливців і тут же, на місці злочину, при всьому чесному народі, для загального повчання карали їх різками.

А от останні дані Українського інституту соціальних досліджень свідчать, що нас з головою захопила епідемія лихослів'я: 55 % українців зовсім не бентежить ненормативна лексика у фільмах і шоу, і лише 20 % вимкнуть телевизор, зачувши лайку. А що вже казати про поїздки у громадському транспорті! Звук там, на жаль, окремим суб'єктам вимкнути не можна, хіба покрити зверху міцнішим слівцем. А це у свою чергу може спричинити ефект лавини.

Легко сказати, а важко виконати. Що ж робити, аби очистити мову від лихого бур'яну, який її душить? Найперше – слідкувати за власними висловлюваннями. По друге, по можливості старатися коректно звертати увагу своїх рідних, друзів, колег на культуру їхнього спілкування. Якщо ви почули негарне слово від дитини – запропонуйте їй пояснити його значення (як правило, маленькі діти його не знають), а потім замінити його на щось зовсім нейтральне.

PS. Ми хочемо їсти чисті продукти, пити чисту воду і дихати чистим повітрям, бажаємо не хворіти. Чому ж забуваємо, що ретельніше треба слідкувати не за тим, що входить в наші уста, а за тим, що з них виходить.

Наталія Штильова

і треба їм давати імена. Світ міняється, міняємося й ми. І зовні, і всередині. І річ не лише у пристосуванні, а у підсвідомій і дуже могутній потребі людини рухатися по вертикалі.

Мова – це теж вертикаль, вертикаль глибинна. Це глибочінь тисячоліть. Криниця безцінних думок та емоцій. Сукупність знань і життєвого досвіду. Прекрасний пишний сад поетів. Лагідні слова маминої колискової. А ще – велике сміттєзвалище, де лежать пластами понівечені і спустошені слова: слова-суржикки, слова-паразити, слова-недомовки, нецензурні слова. Одні з них народилися красивими, та в результаті невмілого і недбалого користування втратили свою поліфонію, стали кострубатими і недолугими. Інші перемандрували з чужих земель, від інших народів і, втративши своє споконвічне, первинне значення, перетворилися на лайку. Вони ріжуть слух, застряють на язиці, їх совісно читати, але за несприятливої, негативно забарвленої або ж загрозливої ситуації вони злітають з язика легко, невимушено і... брудним потоком.

Науковці підрахували: доросла людина упродовж життя вживає нецензурні вирази в середньому

230 тисяч разів (!). Тепер ви в змозі оцінити масштаби сміттєзвалища, де юрмляться усі ці «бідні» брудні слова...

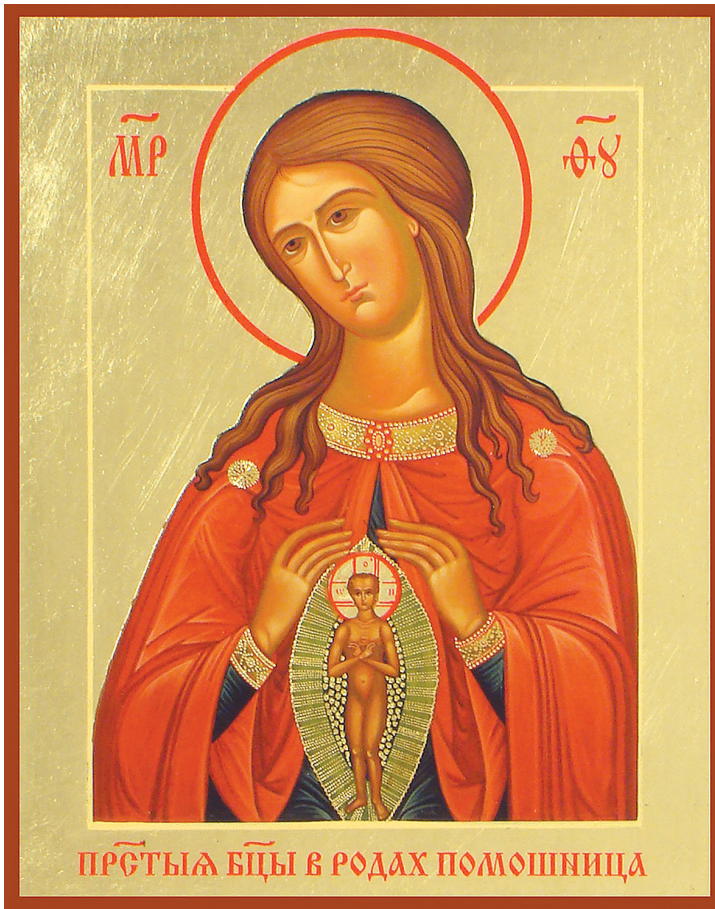
Умовно лихослів'я можна поділити на три види.

Перший вид – звичне лихослів'я, властиве людям з невисоким рівнем культури. Тут, на жаль, нічого не вдієш, залишається лише змиритися з таким суспільним явищем.

Другий вид – афективне лихослів'я, яке пов'язане з виразом будь-яких емоцій, і позитивних, і негативних. Виправдовуючи свою залежність від лайки, люди часто намагаються віднайти у ній позитивні сторони. Найпопулярнішою версією є: «подібні слова допомагають позбавитись від накопиченої негативної енергії». А скільки негативної енергії ми виробляємо, коли викидаємо такі слова на зовні, ще й ображаємо чи заряджаємо ними інших? В такому випадку ми егоїсти, ще й егоїсти нерозумні, бо нецензурні слова деструктивно впливають і на нас самих.

І третій вид – навмисний епатаж, виклик суспільству, намагання порушити загальні правила поведінки. Цей вид характерний для молодіжної субкультури. Причому

Покровителька майбутніх матерів

Голова епархіального відділу у справах сім'ї, настоятель першого в Україні храму на честь ікони Божої Матері «Помічниця у пологах» при Київському міському пологовому будинку №1 протоіерей Олег Мельничук відслужив святкову Божественну Літургію з нагоди престольного свята.

З давніх-давен жінки звертаються із особливою гарячою молитвою до Божої Матері перед одним з найбільших подій у своєму житті – пологами. Віра та молитва мають велике значення для майбутніх мам. А коли вагітна жінка знаходиться у стінах лікарні, чи новонароджене немовля перебуває у тяжкому стані, то у цей не легкий період просто необхідно мати можливість схилити голову у гарячій молитві перед Небесною Заступницею та одержати допомогу від Божої Матері.

Перед іконою Пресвятої Богородиці «Помічниця в пологах» моляться вагітні жінки, аби Божа Матір допомогла їм благополучно виносити та народити дитину.

Святкування на честь ікони Богородиці «Помічниця у пологах» було встановлено 3 жовтня 2006 року з благословення Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира.

«До служіння у цьому храмі я ставлюся з особливим трепетом, адже його парафіяни – це майбутні матері та родилі, які щойно пізнали щастя материнства. А в цьому стані жінки дуже вразливі. Тому це особлива місія. Почалася ж вона ще 2002 року, коли я вперше ввійшов до Київського міського пологового будинку №1 у священницькій рясі. Тоді

я поставив перед собою завдання: захист материнства та дитинства будуть основою мого пастирського соціального служіння. У цьому маленькому храмі народжується нове покоління православних. Це шлях від ембріону до дорослої людини.

Я переконаний, що храми при пологових будинках покликані захищати материнство

та дитинство, надавати духовно-психологічну та соціально-педагогічну допомогу майбутнім матерям та родиллям. І саме через соціальне служіння Церква має укріплювати свої позиції», – підсумував протоієрей Олег Мельничук.

*Прес-служба
епархіального відділу
у справах сім'ї
Київської єпархії*

З 2002 року – в цьому храмі не припиняється молитва за майбутнє покоління України під час Божественної Літургії.

30 січня 2003 року – було звершено освячення іконостасу архиєрейським чином.

3 жовтня 2006 року – з благословення Блаженнішого Володимира, Митрополита Київського і всієї України, було встановлено свято на честь ікони Богородиці «Помічниця у пологах».

Каждый год, 21 ноября все христиане собираются одной дружной семьей для почитания – Собора Архистратига Михаила и прочих Небесных Сил бесплотных – ангелов, сотворенных Богом прежде человека и обычно недоступных земному зрению. Главного из всех праздников в честь святых ангелов. А в просторечии любимого всеми – Михайлова дня. С давних времен очень чтимого, как простыми людьми, так и высшим духовенством. А в особенности киевлянами, поскольку именно роскошный постамент Архангела Михаила изо дня в день охраняет вход в арку на Майдане Независимости. Правда в последнее время давние традиции были утрачены, как и память в чудесном спасении Киева во время наполеоновского нашествия 1812 года. О прошлом, настоящем и будущем Михайлова дня рассказал знаменитый историк, почетный доктор Научно-исследовательского института теории и истории архитектуры и градостроительства в Киеве, член коллегии, член редколлегии и автор значительного количества статей тома «Київ» и комиссии по вопросам наименований и памятных знаков Киевской городской государственной администрации **Михаил Борисович Кальницкий**.

ДЕНЬ ПОКРОВИТЕЛЯ КИЕВА

Михайлов день: сегодня и завтра

– Михаил Борисович, откуда, на Ваш взгляд, идут истоки покровительства? Какая версия объясняет причины, почему именно Михаила признали покровителем Киева на Ваш взгляд является самой правдоподобной?

– Вероятно, можно согласиться с известным историографом Киева Николаем Закревским (XIX век). По его словам, летописный рассказ о низвержении идолов киевским князем Владимиром, как и многие свидетельства из писаний Отцов Церкви, служат доказательством, что Христиане исконо почитали язычество внушением дьявола, и что победа Христианской веры над идолопоклонством в то же время почиталась победой и над нечистой силой.

– ИИ?

– Исходя из учения Церкви, поражение дьявола приписывается архистратигу Михаилу. И мы находим весьма вероятным мнение новейших писателей, что изображение архангела Михаила принято еще в древнем Киеве знаменем той победы христианства над язычеством, которая совершилась в Киеве. Одна из версий возводит почитание киевлянами архистратига Михаила к временам первого митрополита Киевского, которым, по преданию, был святитель Михаил.

– В чем была особенность празднования Михайлова дня в прошлом? Насколько

сегодня утрачены эти традиции?

– В давние времена киевляне отмечали Михайлов день торжественным богослужением в Михайловском монастыре и праздничной торговлей на площади у монастырской стены. По ряду причин эта скромная традиция осталась в прошлом, и теперь, уже в последние годы, традиции празднования создаются заново.

– Самые яркие примеры покровительства Киева Архистратигом?

– Во времена войны с Наполеоном говорили, что архангел Михаил не только защитил Киев (оставшийся в стороне от военных действий), но и помог одержать победу всему российскому воинству, во главе которого стоял Михаил Кутузов (кстати, бывший военный

губернатор Киевский).

– Не осталось ли, на Ваш взгляд, почитание заступника Киева самими киевлянами чисто номинальным?

– Я бы так не сказал. Все-таки долгое время о каком бы то ни было сакральном покровительстве, оказываемом Киеву, вообще не полагалось упоминать. А возобновление исторического герба нашего города состоялось лишь в 1995 году. Горожане еще не успели, высокопарно говоря, проникнуться пониманием святого заступничества. Пока важно уже то, что изображение архистратига Михаила прочно вошло в массовое сознание как один из главных символов Киева.

– Архангел Михаил считается небесным покровителем Киева и ряда других городов, в том числе Архангельска, который назван в его честь. Архистратиг Михаил изображен в качестве одного из

щитодержателей на Гербе Российской империи (второй – Гавриил). Не является ли подобранная «разбросанность» причиной сегодня фактически номинального почитания Киевом своего покровителя?

– Сейчас киевляне далеки от геополитики Российской империи и едва ли в массе своей интересуются большим имперским гербом. Так что, повторяюсь, не с этим связан скромный интерес к празднику покровителя города.

– Ваш прогноз – будут ли помнить киевляне, кто является их божественным заступником через 30-50 лет?

– Возрожденная историческая символика Киева, надо полагать, не будет пересмотрена. Герб с изображением архангела Михаила встречается буквально повсюду, и уже одно это станет напоминать киевлянам о заступничестве архистратига. Тем более, что интерес к прошлому Киева и его традициям среди горожан довольно значителен. К тому же, в городе вновь появились Михайловская площадь с комплексом Михайловского монастыря, Михайловская улица, в разных местах установленные скульптурные изображения архангела Михаила.

Хотелось бы еще отметить, что Киев традиционно признает своими святыми заступниками также апостола Андрея Первозванного, равноапостольных Владимира и Ольгу. Важно, чтобы киевляне оставались достойными этого покровительства и не отвращались от него, не совершали постыдных действий.

Алексей Беловол

«ВАЖНО, ЧТОБЫ КИЕВЛЯНЕ ОСТАВАЛИСЬ ДОСТОЙНЫМИ ЭТОГО ПОКРОВИТЕЛЬСТВА И НЕ ОТВРАЩАЛИСЬ ОТ НЕГО»

СИНЯЯ ПТИЦА

Э то случилось пасмурным декабрьским утром. Девчонки в редакторской тихо шуршали по клавишам. Работы было немного, но достаточно, чтобы растянуть на весь день. Работа, как говорится, не волк...

Первой своим наблюдением поделилась черненька Ольга. На подоконнике за окном она заметила какой-то серенький комочек.

– Девчонки, смотрите, к нам гости!

Вся редакторская прилипла к оконной раме.

– Какой маленький! Какой мокренький! Бедолага! Давайте спасать!

Спасение рядового Райана, то есть волнистого попугайчика – им оказался именно он – длилось, как и сам голливудский фильм, три часа. Ни прикормки, ни ласковые слова – ничего не помогало, пока за дело не взялась Вика, психолог со стажем.

– С животными нужно разговаривать как с людьми, – заявила она и принялась обсуждать с нахохлившейся птицей ее нелегкое житье-бытье.

Викины слова возымели действие: попугайчик зашевелился в сторону открытого окна и без боя дался в руки спасительнице. Викиной радости не было предела.

– Девочки, а вы знаете, что есть примета: если в дом залетит птица, то девушка вскоре выйдет замуж? – со знанием дела, то есть народных примет, заявила брюнетка Оксана.

Девочки еще более оживились (замужем были не все), но решили: раз синюю птицу поймала Вика, то и жених посватается к ней. А попугайчик уселся на краешек Викиного монитора, сунул головку под крыло и задремал.

– Он от тебя теперь ни за что не отойдет, – сказала рыженькая Оля, – и ты обязательно будешь счастлива.

Пережив бурный развод и имея на руках семилетнего сына, Оля не переставала верить в чудеса и искренне делилась своей верой с каждым.

Вика улыбнулась и произнесла:

– Я подарю его своему квартирному хозяину – у него скоро юбилей.

Спорить с Викой не стали. Ее спасенный – ей и решать. Птицу отдали в хозяйские руки. В офисе историю о ее спасении забыли, разве спросят иногда: «Как там ваш найденыш?» А Вика тем временем стала пропадать. То отпроситься пораньше, то опоздает и скажет, что проспала. У девушки началась долгожданная личная жизнь, вопреки ожиданиям, с синей птицей не связанная. Вика много лет являлась прихожанкой небольшого столичного храма. Особенностью жизни его парашии было волонтерское движение, небольшое, но действенное.

Накануне дня святого Николая Вика с ребятами собрались с гостинцами в Дом малютки. Их долго не выпускали: много

вас таких ходит, а остаются единицы. Дети привыкают, потом плачут, когда к ним перестают ходить. Для них все взрослые автоматически становятся потенциальными мамами и папами, и объяснить, что это не так – очень сложно. Словом, персонал Дома малютки отговаривал волонтеров навещать «казенных детей». Ребята послушали, но остались. Вика была в их числе.

Почитать книжку, рассказать сказку, переодеть малыша – Вика бралась за все. Каждое маленькое существо завоевывало внимание. Вечерами вязала одежды для подопечных, научилась кроить и шить, и все давалось ей легко. Такого счастья быть очень нужной она не испытывала никогда.

– Вика, почему ты невыспанная ходишь на работу? – начальница не была строгой женщиной, но любила порядок. – У тебя что-то случилось?

Девушка ответить не смогла. Отвела глаза и молча кивнула. А ей хотелось прокричать свою боль: «Случилось! Жестокость в мире служилась!» Накануне в детдом привезли двух отказничков, причем одного малыша нашли в коробке на свалке. «Животные детенышей не бросают, а люди!!!» Сердце разрывалось от безысходной тоски, а нужно было идти на работу...

С парнями ей не везло. «Ты хорошая, но слишком правильная», – сказали ей как-то вместо «Прощай». Почему это плохо, она понять не могла. А вчера всерьез пожалела об отсутствии личной жизни. Будь она замужем, смогла бы усновить брошенную кроху, и на одну несправедливость стало бы меньше. Вот и стала искать фиктивного мужа.

Так познакомилась с зрелым мужчиной, трудно переживающим развод. Жена ушла, дети выросли, семейное гнездо опустело, и что делать он не представлял. От идеи о мнимом замужестве Вика отговаривать не стал, узнав для чего это нужно. И даже предложил помочь с документами. Но Викина радость оказалась недолгой.

Зная сердобольность неопытной девушки, заведующая детдома запретила ей приходить: «Сама в жизни устройся, а потом будешь брать ответственность за чужую жизнь!» И Вика стала болеть. Вначале простуда, потом бронхит перешел в астму. «Это у вас нервное, вам нельзя волноваться», – говорили доктора. А не волноваться Вика не умела.

Болея, часто вспоминала историю с синей птицей. Набрала знакомый номер и услышала приятный молодой голос – в той квартире теперь жил племянник хозяина. Молодые люди были немного знакомы, поэтому предложение приехать в гости показалось уместным.

С синей птицей все было в порядке. С хозяином квартиры тоже. Он эмигрировал в Израиль, а квартиру оставил племяннику, учившемуся в семинарии. Оба были воцерковленными, и тем для разговоров нашлось достаточно. Общаясь с Петром, Вика чувствовала себя раскрепощенной. Приступы астмы сократились. Наступала весна и девушка чувствовала в душе пробуждение. Когда же Петя спросил, хочет ли она стать матушкой, причин для отказа в сердце не нашлось, но все же она спросила:

– Почему ты хочешь на мне жениться? Из-за того, что должен стать священником? Ты уверен, что это у тебя на всю жизнь?

– Мы предполагаем, а Господь располагает, – уклончиво ответил Петр. И тогда Вика решила рассказать ему о неудавшемся фиктивном замужестве и попытке усыновить ребенка.

– Я вырос без отца и твои чувства мне знакомы. Чтобы усыновить ребенка, у тебя теперь будет не фиктивный, а настоящий муж. Перед Богом и людьми. Ты очень хорошая, потому что правильная.

Вика и Петр поженились. Решили взять на воспитание двух сироток из Дома малютки, где Вика была волонтером. Помогла ли их счастье синяя птица? Думаю, да. Потому что чудеса в созданном Богом мире бывают и не такие.

Наталья Штилевая

Почему надо носить нательный крест

Что, а точнее Кто, является центром жизни христианина? Само слово говорит за себя: христианин – это тот, кто носит имя Христово. Это ученик, последователь Христов. Тот, кто подражает Ему. Тот, кто пытается в своей жизни стать похожим на Христа. А крест – есть то, что напоминает нам о Нём, о Его Распятии и Его смерти. Напоминает, что мы в жизни своей обещали быть верными Христу и Его словам:

«ЕСЛИ КТО ХОЧЕТ ИДТИ ЗА МНОЮ, ОТВЕРГНИСЬ СЕБЯ И ВОЗЬМИ КРЕСТ СВОЙ, И СЛЕДУЙ ЗА МНОЮ» (Мф 16:24).

Поэтому крест является вещественным свидетельством принадлежности человека к Христовой Церкви. Кто-то предпочитал умереть, отказываясь снять с себя крест. Кто-то не снимает его ни в бане, ни на операционном столе. Ну а кто-то срывает крест, отрекаясь и от него, и от Христа. Иные и вообще спиливают кресты, глумятся над ними на кладбище. Кто-то просто

вешает вместо него золотую брошку, потому что крестик не подходит к праздничному платью.

Нам нужно помнить, что нательный крест — это не ювелирное украшение. Как бы красив он ни был, из какого бы драгоценного металла не был сделан, это в первую очередь зримый символ христианской веры. Если носить его без веры, а «просто так, потому что

все православные носят», тогда без пользы будет знак креста Христова для носящего его.

Православные нательные кресты имеют очень древнюю традицию и потому бывают весьма разнообразными по виду, в зависимости от времени и места изготовления. Традиционный православный нательный крест имеет восьмиконечную форму.

Крестик нательный купить можно и не в церкви, но сам он непременно должен быть освящен православным священником. Размер, стоимость, материал изготовления в данном случае не имеют значения. Изображение креста должно быть православным и не содержать в себе эмблем других церквей и конфессий.

Нательный крестик православный верующий не должен снимать ни при каких обстоятельствах. Даже в бане, сняв металлический крестик, надевают деревянный. Нательный крестик нужно носить под одеждой, не выставляя напоказ – это не украшение, а напоминание. В православной традиции крест дарить можно, вопреки суевериям.

При освящении нательного креста священник читает две особые молитвы, в которых просит Господа Бога, чтобы Он в крест влил небесную силу, и чтобы этот крест хранил не только душу, но и тело от всех врагов, колдунов, чародеев, от всяких злых сил. Вот почему на многих нательных крестах есть надпись «Спаси и сохрани!»

Преподобный Ефрем Сирийский говорит нам о кресте: «Без него не делай ничего; спишь ли, встаешь ли ото сна, работаешь, ешь, пьешь, находишься в пути, плывешь по морю, переходишь реку – украшай все члены свои животворящим крестом, и не придет к тебе зло, и рана не приблизится телеси твоему». Так будем помнить эти слова и неукоснительно следовать им.

Відповіді священика

Добрый день, отец Олег. Скажите, пожалуйста, как с точки зрения Церкви правильно выбрать имя для ребенка? (Ирина)

Спасибо за вопрос, Ирина. Имя ребенку можно выбрать из имен святых непосредственно в день, когда он родился; можно выбрать имя на протяжении восьми дней после рождения, согласно церковному календарю, а также учитывая пожелания самих родителей. Если в семье особо почитается какой-то святой, то ребенка можно назвать в его честь. Не поддерживаю теорию двойных имен.

Здравствуйтесь, отец Олег. У меня вопрос об «утилизации» настенных православных календарей с изображением святых и текстами молитв. За несколько лет у меня их накопилось достаточно много, а что с ними

делать не знаю. Подскажите, пожалуйста. (Ольга)

Спасибо за вопрос, Ольга. Я себе этот вопрос задавал еще 20 лет назад, когда полиграфическая продукция с церковной атрибутикой начинала массово распространяться. Естественно, что для верующего человека видеть изображения икон, лежащие на полу или того хуже – в мусорном баке, просто неприемлемо. Это уже святотатство, хула святыни. Поэтому советую Вам прошлогодние календари, истрепавшиеся книги приносить в храм. В каждом храме есть место, где их сжигают, и это будет правильный путь, дабы не оскорбить святыню.

Доброго дня, отец Олеже. Мені необхідно робити операцію, дуже переживаю через це. Порадьте, будь ласка, які молитви

читати та яким святим молитися? (Ігор)

Ігорю, дякую за запитання і бажаю Вам здоров'я. Я не схвалюю тих молитвословів або практик, які приписують, щоб при конкретній хворобі молитися конкретному святому. Переконаний, що це неправильно. Адже святий, якщо ми його щиро просимо, допомагає у будь-якій потребі, а не лише у певній хворобі. Тому підкреслюю, що поділ святих на вузькі «спеціалізації» неправильний.

Що до того, які молитви Вам читати, то загально прийнятним покровителем під час хвороби є святий Великомученик і Цілитель Пантелеймон. Також можна молитовно звертатися і до преподобного Агапіта Печерського та до Іпатія Цілителя, мощі яких знаходяться у Свято-Успенській Києво-Печерській Лаврі. Тому молитесь їм і не шукайте вузького, профільного святого у тій чи іншій хворобі.

Отче Олеже, я нещодавно почала відвідувати ваш храм, але соромлюся запитати: як правильно і куди поставити свічку? Буду вдячна за відповідь. (Наталія)

Спасибі, Наталю, за запитання і за те, що прийшли до храму. Для Бога всі живі, і не є принциповим питанням, на якому підсвічнику та з якої сторони ставити свічки. Зазвичай посеред храму, біля центральної ікони стоїть підсвічник, де можна поставити свічі за живих або ж біля ікон того чи іншого святого. Є в храмі і спеціальне місце, де моляться за упокій. Але, підкреслюю,

якщо ви бажаєте помолитися за упокій близької вам людини перед іконою святого, якого шанувала померла людина, то, будь ласка, ставте там свічку і молитесь – це не буде гріхом, а навпаки – виявом вашої любові до померлої людини.

Добрий день, отче Олеже. У мене виникло таке запитання: чи обов'язково християнину носити натільний хрест? (Валентина)

Спасибі за запитання, Валентино. Вважаю, що християнину обов'язково треба носити натільний хрест, оскільки хрест – це зброя проти диявола. Якщо ми носимо хрест, ми виявляємо нашу щирю віру у Христа Спасителя, ми захищені від диявола.

Добрый день, отец Олег. Моему ребенку два месяца, недавно крестили, и священник сказал, чтобы мы крестик не снимали с ребенка. А я переживаю, чтобы он не удушился ниткой от крестика? (Владимир)

Спасибо за вопрос, Владимир. Разрешите поделиться с вами житейским опытом, как отец троих детей. С момента Крещения мои дети не снимали крестик даже в младенческом возрасте. Поверьте, деткам крестик не мешает. Ведь с момента, когда ребенка крестили, он стал полноценным христианином и натільний крестик тому свідетельство. Нужно стараться, чтобы ребенок носил крестик; в крайнем случае крестик должен находиться у кроватки ребенка.

Дякую вам за діалог!

▲ Таїнство Причастя – спочатку діти

Навчаючись у нашому дитячому Клубі «Недільна школа» діти у доступній формі знайомляться з основами християнської етики та моралі, обговорюють різні аспекти життя, знаходять нових друзів, вчать слухати і розуміти одне одного, а також будувати правильні стосунки із Богом, батьками і людьми.

▶ Наша дитяча спільнота

▼ Дитячий куточок у храмі

Також діти грають в ігри, малюють, виконують різноманітні креативні та розвиваючі завдання, беруть участь у театральних постановках.

А найстаранніших учнів у кінці навчального року чекає нагорода – поїздка до православного дитячого табору!

Соціальні проекти нашого храму

ДИТЯЧИЙ КЛУБ «НЕДІЛЬНА ШКОЛА»

- Основи християнського віровчення. Закон Божий
 - Декоративно-театральне мистецтво
- Інформація за тел.: (044) 360 04 10

КЛУБ «ЗВ'ЯЗОК ПОКОЛІНЬ»

Індивідуальний графік
Марина Іванівна
Брежинська
(067) 717 56 51
Володимир Павлович
Бабчун (044) 286 28 07

ХРАМ НА ЧЕШТЬ ІКОНИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

«ПОМІЧНИЦЯ В ПОЛОГАХ» при київському міському пологовому будинку № 1
вул. Арсенальна, 5
(044) 360 04 10

ВСЕУКРАЇНСЬКА БЛАГОДІЙНА ОРГАНІЗАЦІЯ

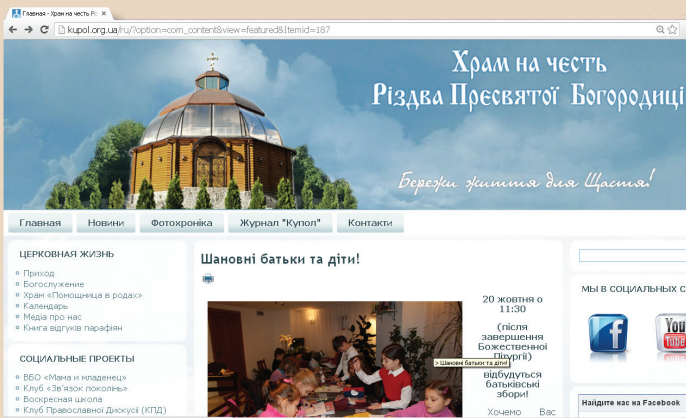
«МАМА І НЕМОВЛЯ» – це перша організація, яка вирішує соціальні проблеми, пов'язані із материнством і дитинством, під патронатом Церкви

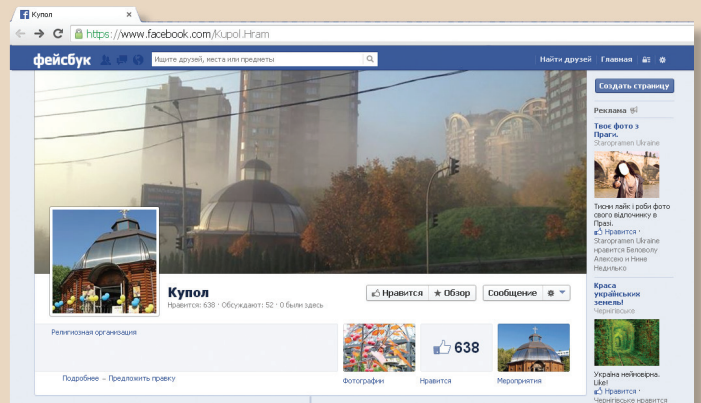
КЛУБ ПРАВОСЛАВНОЇ ДИСКУСІЇ (КІД)
Диалог с вызовами современного христианства

Шукайте нас у мережі інтернет

На сайті:
kupol.org.ua

У мережі FACEBOOK:
www.facebook.com/Kupol.Hram

Українська Православна Церква

Храм на честь
Різдва Пресвятої Богородиці

м. Київ, вул. Старонаводницька, 8/6
Храм відкритий щоденно з 10:00 до 19:00

Інформацію про розклад богослужінь та новини парафії можна знайти на нашому сайті та в мережі FACEBOOK

За інформацією звертайтеся за тел. 360 04 10 та (098) 958 99 33